

Ritmuri adolescente-

revista Colegiului
Național "Silvania"

Coordonator și inițiator

Prof. dr. MARIA ȚICALĂ

DESPRE MINE

Cuvinte frumoase,
Cuvinte pline,
Cuvinte întoarse,
Dar atât de puține
Cuvinte pot să spun despre mine.

Cuvinte înalte,
Cuvinte pătate,
Cuvinte ascunse,
Cuvinte-ncurcate,
Dar toate
Îmi par prea departe.

Să spun despre mine de-mi ceri
Îți spun despre ziua de ieri.
A vorbi despre ceea ce-a fost
E mai sigur – nu-mpați
Cuvinte fără rost.

A vorbi despre ceea ce este
E mai greu.
Niciodată nu știu cine-s eu.

BUCIU ALEXANDRA

HRANĂ PENTRU TRUP ȘI SUFLET

Luna plutea încă visătoare în adâncuri străvezii. Încetul cu încetul, umbrele nopții se ridicau fumegând pe deasupra oglinzii apei. Geana de foc a unui soare curat începuse a se aprinde după stuful dezmiertat în adierea blândă a unui vânt de primăvară.

Nicio mișcare pe pământ și în cer nicio mișcare. Balta încă dormea, iar eu visam la nemărginita feerie desfășurată înainte-mi. Umezeala și răcoarea dimineții dădeau firii întregi o nespusă frăgezime.

Un lăstun somnoros gusta din prospețimea de mărgăritar a unei picături de rouă. Priveliștea era

răpitoare : sub albastrul cerului adânc, toate stelele se mistuiesc, doar îndrăznețul Venus mai înfrunta valurile de lumină trandafirie cu care zorile inundau răsăritul. Buchetele de sălcii tremurătoare fac o reverență tuturor celor care, ca și mine le trec pragul tărâmului de vis. Era doar luntrea ce tulbura adâncă liniște a firii, tăind în valuri fine verdele de apă. Deodată, un cârd de rațe și găște sălbatice trecu pe sus, vâslind în înălțimi. Le răspunse numaidecât o familie de lebede, găzduită în trestia neclintită până atunci. O știucă săgetă luciul apei, dorind parcă a-mi îndrepta

calea spre oaza cu farmec nespus din ținutul nuferilor.

De o parte și de alta se întindeau doar stufării și păpurișuri, iar câte-o liană uriașă poposită pe coasta unui bătrân arbore își răsucea în văzduh miile de ramuri. În liniștea adâncă a bălții, rădăcini de tot felul chemau în gazdă brațe lungi, negre, șerpuitoare, pești sau trunchiuri răsturnate.

Pornirăm cu toții la pescuit. Primăvara sau toamna, râul cel mare acoperea apele cu sale gălbui sute de hectare. În acea pânză nesfârșită de apă, carasul roia, căci până și pisicile veneau să se îmbuibe pe malul bălților. Peștele era acum la îndemâna, aproape că ne cădea singur în plasă.

Cu bățul în vârful căruia atârna greutatea adevăratei mane cerești, bărbați, femei, copii, goi până la genunchi înaintau cât se poate de încet în câmpia înecată.

Trebuia să fi fost prea neîndemânată ca să dai greș. După munca ce dură ore în șir, hrana trupului era în siguranță, pe când cea a sufletului își înteeți chemarea.

O floare liliachie îmi atrase atenția. Avea ceva din prospețimea unei verde primăveri.

Sărutarea dulce a
ondulatei întinderi albastre
mă primi în leagănul ei, pe

când șoaptele tainice ale
vântului cu cerul îmi
închiseră pleoapele sub
apăsarea caldă a unui
soare tână.

PURCĂRAȘ XONIA

NOI ȘI POZELE

Tot ce-a mai rămas
suntem noi și pozele
De tine, cel ce ne-ai uitat ,
Dar și tu vei fi uitat.
Așa e legea. Timpul e
regele,
Iar noi suntem supușii din
al său regat.

Păcat!
Tu ai plecat
Și tot ce ne-ai lăsat
Sunt lipsuri și dureri,
Bârfe, îndoieli,

Regrete, întrebări.
Noi îți facem urări
De bine.

Dar nimeni, chiar nimeni?
N-ar putea vreodată
Să-ntoarcă
Pașii tăi spre noi?
De ce ne-neci inima-n
noroii?

Fragilă, subtilă, uscată-
E amintirea ta.
Dar nu uita !
Tot ce-a mai rămas
suntem noi și pozele.

Tu nu mai ești. Nici n-o să
mai fii.
Lumea aceasta este
pentru cei vii.
În memorie însă,
Întinsă, vie pânză
Păstrăm o floare presată.

Pentru Lavinia
BUCIU ALEXANDRA

BIJUTERII COREOGRAFICE

Baletul, o artă veche de șase secole, este una dintre cele mai complexe și expresive arte care transmite mesaje actuale destinate omului cotidian. Puterea magică a baletului se ivește prin abilitatea de a comunica ceva spectatorilor doar prin intermediul mișcărilor, reprezentării dinamice ai sentimentelor.

Trupa "Balet Transilvania" a ajuns în Zalău vinerea trecută și ne-au prezentat spectacolul "Bjuterii Coreografice", o piesă inedită compusă din douăsprezece coregrafii preluate din mari compoziții, precum "Spărgătorul de nuci" sau "Don Quijote". În programa

spectacolului ne-am întâlnit și cu compoziții române, de exemplu "Geneza" cu muzica lui George Enescu în care dansul conturează dragostea a doi tineri ce aduc la viață un copil, rod al iubirii lor. Pe lângă această piesă ce reprezenta viața rurală română, alte piese reprezentau vitalitatea, spontaneitatea poporului spaniol prin coreografia „Don Quijote” sau frumusețea naturii prin „Primăvară”, o interpretare a muzicii lui Vivaldi. Deși toate coreografiile au impresionat prin mișcărilor grațioase ale dansatorilor, unele au impresionat și prin mesajul de o mare profunzime pe care l-au

transmis. În continuare voi evidenția două piese care corespund calităților menționate anterior.

În primul rând, o astfel de piesă a fost „Bocetul”, o coreografie originală ce contura suferința unei tinere care și-a pierdut soțul. Mișcările dansatoarei proiectau dorința sufletului de a părăsi lumea materială plină de durere și de a se reuni cu sufletul decedatului, dar speranța pentru un viitor mai bun nu a lăsat sufletul confuz să evadeze. Această coreografie are un mesaj cu o delungată valabilitate deoarece, din păcate, moartea face parte din viața fiecărui om. Așadar prin această coreografie dansatoarea a capturat cu

precizie sentimentele frământătoare în timpul doliului.

În al doilea rând, o altă piesă impresionantă a fost „Inocența”, un duet pe muzica marelui compozitor Eugen Doga. În această coreografie dansatoarea îmbrăcată în rochie albastră, culoarea simbolică a inocenței, a purității și a virginității, împarte flori celor din jurul ei, dar când fata dăruiește unui bărbat o floare, el nu se mulțumește doar cu floarea, el vrea fata tânără și naivă. Tânăra încearcă să-l respinge pe bărbat, dar odată ce aceasta a gustat deliciul iubirii, ea nu mai poate rezista. Printr-un gest simbolic, bărbatul a îndepărtat pălăria de pe capul fetei, astfel ea

devenind femeie. Această piesă reflectează societatea noastră plină de tentații și de oameni care vor lua avantaj de noi, dar nuanțează și de asemenea maturizarea prin care trece orice fată.

În concluzie, baletul, arta mistică a dansului, fără

înștiințarea noastră are un rol mai mare în viața noastră decât noi credem, deoarece, ca și orice altă artă, ea transfigurează realitatea într-un univers paralel condus de legile frumosului.

MÓDI-ÖSZ DÓRA

RĂSĂRIT DE SOARE

Un vânt pătrunzător și rece adia peste întinderea adormită și fără hotar a văzduhului. Sub greutatea bobîțelor de rouă, ierburi cu pai subțire își mlădiau dulce și molatic spre pământ spicul rar și violet. Luna, pătrunsă de un sentiment ciudat, plutea gânditoare în depărtările umbroase ale spațiului deșert. La dreapta, o undă înveselită că a izbutit să urce pe spatele unui bolovan greoi, trece de cealaltă parte, spune o poveste și își urmează apoi hotărâtă drumul.

Din văi, negurile adormite începeau să se înalțe, trezite de întâile raze ale dimineții. Plopi înalți, mesteceni și brazi posomorâți, spintecau tăcutul azur ca o săgeată. La răsărit, se ivi geana de aur a unui soare tânăr, care, trezită, într-o clipă șterse grăbită umbra de pe fruntea munților neguroși.

Umezeala și răcoarea dimineții dădeau întregii firi o nespusă frăgezime. Toate stelele se mistuiseră, rușinate parcă, doar îndrăznețul Venus, frumosul luceafăr al dimineții mai înfrunta valurile de lumină trandafirie cu care zorile inundau răsăritul.

Cu brațele întinse a
dăruire, globule de aur, ca
o colosala sprânceană de
aer curat, se ridică de

după linia neagră și
ondulată a munților râpoși.

PURCĂRAȘ XONIA

CRONICĂ DE BALET

Baletul, o formă înaltă de artă vizuală, întruchipează în simpla mișcare o lume întreagă, un univers complex de semnificații, trăiri, povești, întretesute prin nemăsurată muncă și talent. Orice spectator, indiferent de vârstă sau cunoștințe, se simte onorat să ia parte la o astfel de manifestare culturală și nu poate să simtă altceva decât admirație sinceră și înălțare sufletească.

Anul acesta am avut ocazia să asist pentru prima dată la un spectacol excepțional de balet. Acesta este intitulat

“Bijuterii coregrafice” , susținut de Baletul Transilvania cu sprijinul Fundației “Simona Noja”. Reprezentația a inclus 10 opere individuale, dintre care 7 au fost puse în scenă de perechi. Geneza, introducerea, a fost prezentată de Andreea Jura , Dan Haja și copilul Luciana Bacoiu. , urmată de un Duet din baletul Corsarul. Melania Dindelegan împreună cu Augustin Gribnicea au oferit o execuție atât de măreață, atât de vie, încât pentru o secundă, am uitat unde mă aflam.

Mișcările de o grație sublimă radiau vitalitate și eleganță, în armonie cu muzica de Riccardo Drigo și superbele costume în culori fascinante. Toate aceste elemente s-au regăsit la toate perechile, însă ele au complimentat perfect acești doi balerini, ducându-le performanța la superlativ.

Un moment care mi-a produs o impresie de durată a fost “ Bocet ” în interpretarea Petrei Trăilă, pe acorduri de Dumitru Fărcaș.

Deși balul este o artă relativ modernă, rezonanțele esenței poporului român , identificat în persoana

văduvei, și-au găsit un ecou puternic în fiecare gest schițat cu pasiune.

Pentru că exprimarea în cuvinte a sentimentelor mele îmi lasă senzația nedreptății față de spectacolul la care am fost martoră, voi încerca să apelez la fapte. Fiecare moment a fost întâmpinat și încheiat cu ropote furtunoase de aplauze, iar la final , întreaga sală s-a ridicat în picioare, ovaționând minute în șir. Pot să spun că m-am alăturat mulțimii cu o veritabilă admirație și entuziasm nedisimulat.

Atunci când am ieșit, mi-a simțit palmele furnicând de la aplauze și sufletul îmbogățit prin ceva atât de

nobil, că nu se poate măsura nici măcar în cuvinte.

BUCIU ALEXANDRA

Omul de ianuarie - David Mitchell

Capitolul IX – Viermele

Acest capitol însumează umilința la care este supus Jason. „Viermele” este poecla care îi este atribuită, aceasta făcând aluzie la „Viermele Nevricos”, întruchiparea slăbiciunilor lui Jason. Dacă în capitolul „Nălucile” o faptă de curaj îi aduce recunoaștere și respect, și în acest capitol o acțiune influențează un grad al statutului protagonistului.

Zvonul lui Gilbert Swinyard care atestă faptul că școala din Black Swan Green și închisoarea Maze ar fi construite de același arhitect relevă chinul la

care este supus protagonistul. Școala, prin acțiunile membrilor care frecventează această instituție este privită ca un loc de tortură, de persecuție. Această idee este potențată de meciul de rugby, în care domină atacurile violente ale celorlalți băieți asupra lui Jason: „apoi au început faulturile”, „Am fost pus la pământ, placat ca la rugby (...) Viermii adoră mâncarea asta!”

Comportamentul băieților din vestiar surprinde realitatea tulburătoare cu care se confruntă unii adolescenți, Jason fiind arhetipul

copilului umilit, ironizat, căruia îi este interzisă libertatea de exprimare, această restricție înrăutățind situația: „Există o regulă de fier: Nu-i bagi pe alții în rahat, arătându-i cu degetul, chiar dacă merită. Profesorii nu pricep o asemenea regulă.”

Situația cu care se confruntă Jason îl ajută pe acesta să descopere valoarea prieteniei. Deși întreaga lume pare că se întoarce împotriva lui („Toți auziseră că era ziuă de Jos cu Taylor. Până și doamnele de la bufet m-au privit pieziș de după tejghea”), Dean rămâne alături de el, fiindu-i un model prin atitudinea de ignoranță în fața comportamentului băieților care-l jignesc.

„Misiunea” atribuită lui Jason de către domnul Kimpsey (aceea de a-l trimite în biroul său după fluier) este una simbolică deoarece profesorul urmărește să-i influențeze personalitatea băiatului prin bilețelele care se află pe birou. Acestea fac referință la situația băiatului, fiind prezentate idei, considerații despre conflictele care pot exista în cadrul școlii. Întrebarea: „Ce e mai rău: Disprețul de care au parte informatorii? Suferința pe care o îndură victimele?” îl îndeamnă la meditație deoarece aceasta prezintă un principiu diferit față de dogmele adolescenților. Păstrarea acelor hârtii poate sugera acceptarea sugestiilor, Jason căzând la un compromis. Impactul

pe care aceste cuvinte îl au asupra lui îi determină decizia de a-l denunța în fața profesorilor pe Neal Broose, în începutul capitolului „Discoteca”.

Autoritatea lui Ross Wilcox se bazează pe personalitatea sa intimidantă, acesta dorind

Capitolul X – Ascute cuțite

Jason resimte lipsa familiei și în special a Juliei, pentru care i se intensifică afectivitatea. Discul LP cu Abbey Road pe care aceasta i-l dă fratelui său are rolul de a țese o legătură puternică, relația lor solidificându-se. Acest obiect surprinde evoluția relației dintre frate și soră: dacă Julia este indignată la început când vede că fratele îi luase

să se impună prin violență și prin frică pe care le-o insuflă celorlalți băieți. Jason îi stirbește acest statut prin curajul de a se confrunța cu el, atitudine care îl uimește pe Ross: „A, și vrei să zici că NU ți-e frică de mine?”

discul, acum ea i-l oferă din proprie inițiativă.

Un element important îl reprezintă și televizorul pe care Jason îl primește de la tatăl său. Deși acesta are rolul de a-i oferi un mod de evitare a plictiselii, bucurându-l totodată, el nu poate substitui singurătatea generată de lipsa părinților și nici tristețea pe care i-o provoacă Ross Wilcox: „Eram însă mult prea urzicat de întâlnirea

cu Wilcox(...)Oare
aceeași
urzicătură strica și darul
incredibil de la tati?"

Jason
observă subtilitatea
conflictului dintre mama și
tatăl lui: „Întrebările nu mai
sunt întrebări. Au devenit
gloanțe”, dar și mimica
acestora, limbajul
nonverbal: „Tati a zvârlit
spre mami o privire cum
că «Nu de față cu Jason»”.

Descrierea tatălui lui
Ross Wilcox sugerează
impactul pe care îl are
părintele asupra copilului,
Jason observând
asemănarea izbitoare
dintre cei doi. În capitolul
„Bâlciul Gâștei” este
accentuată această idee,
violența tatălui asupra

fiului și a mamei,
determinând asimilarea
acesteia de către fiu, care
își exteriorizează
suferințele trăite în familie
prin comportamentul
agresiv asupra celor din
jur.

Evitarea întâlnirii cu
băieții determină alegerea
drumului din pădure, loc
unde gândurile lui Jason
ies la iveală. Pădurea este
văzută ca un spațiu
securizant, fiind un
confident al băiatului: „Nici
măcar eu nu-l văd prea
des pe Jason Taylor în
ultima vreme (...) dar în
pădure iese și el la iveală.”

Capitolul XI – Bâlciiul Gâștei

Decizia de a păstra portofelul lui Ross Wilcox este atent pusă în balanță, Jason dorind să-i răsplătească comportamentul. Deși protagonistul conștientizează faptul că rivalul său nu merită să-și primească portofelul, virtutea dreptății îl îndeamnă să i-l returneze. Viermele Nevricos întruchipează de această dată dorința de răzbunare, aceasta fiind estompată de conștientizarea situației cu care s-ar confrunta Ross, compasiunea pentru situația sa: „bietul băiat”.

Disperarea lui Ross, regăsită în dialogul cu Jason, surprinde problemele cu care se confruntă băiatul. Acesta se teme de tatăl

său, autoritatea tatălui fiind cauza caracterului fiului.

Dialogul de la taraba de tras cu săgeți dintre Jason și prietenii lui Ross îi relevă curajul cu care acesta îi înfruntă prin vorbe:

„Cuvintele sunt cele *cu* care lupți, dar lucrul *pentru* care lupți e dacă ți-e frică de ele sau nu.” Dacă la începutul romanului, bâlbâiala era un impediment pentru comunicarea dintre Jason și băieții (un exemplu fiind momentul în care protagonistul ezită să-l contrazică pe Ross cu privire la o considerație greșită), acum acesta nu se mai lasă umilit, ci se impune. Se observă și o evoluție în ceea ce

despre prietenie. Acesta nu mai are o viziune superficială, asemenea celorlalți băieți („Jumate din Black Swan Green face parte din gașca lui” Ross Wilcox) care urmăresc numai popularitatea. În concepția acestuia, puțini prieteni îi sunt de ajuns. De aceea, el înlătură „barierele sociale” impuse de colectivul din care face parte, alegând prietenia cu Dean, un băiat de rang inferior acestuia.

Povestea pe care Clem Ostler, un țigan de la bâlci, le-o împărtășește celor doi băieți relevă prejudecățile eronate pe care membrii britanici ai satului i le-au insuflat lui Jason. Dacă oamenii de această etnie sunt considerați inclusiv de tatăl

protagonistului ca fiind niște pária ai societății, Jason învață de la ei o lecție despre unitatea familiei. Acesta găsește în nucleul șatrei o coeziune a membrilor, aceștia având obligația de a se sacrifica unul pentru celălalt. Acest sacrificiu este relevat de experiența de viață a tatălui lui Clem Ostler, fost boxer. Pus în fața unui adversar primejdios, motivația sa pentru a învinge nu este una materială (ca în cazul tatălui lui Jason), ci este protejarea familiei, principiu care generează admirația protagonistului și schimbarea mentalității cu privire la acești oameni: „Dacă se bătea numai pentru bani, nu era de ajuns. Și tetea știa. Numai dacă se bătea pentru to’

ce-avea el drag, vedeți voi, pentru mine, pentru maică-

Prezența pentru întâia oară a tatălui lui Jason la acest bâlci este semnificativă, deoarece acesta realizează lipsa de atenție pe care le-a acordat-o copiilor săi: „Tot îmi propuneam să vă aduc pe mine și pe Julia când eram mici. Dar întotdeauna se ivea câte ceva important”. Sarcinile de lucru considerate atunci importante îl determină pe tată să regrete faptul că a

Cap XII – Discoteca

Prin pretextul calculatorului distrus al lui Neal Broose, Jason le dezvăluie tuturor profesorilor adevărata identitate a băieților „de rang înalt” care aveau o

mea, pentru familia lui, pentru casa noastră.”

avut o relație distantă, superficială față de copiii săi. Acesta realizează, în momentul în care este concediat, că profesia nu este prioritară familiei, ea fiind efemeră. Cu toate acestea, revelația tatălui este tardivă, deoarece conflictele din cadrul familiei cauzate de factori financiari nu pot fi estompate, divorțul devenind iminent.

reputație bună față de întreaga școală. Discuția pe care domnișoara Lippets o are cu elevii clasei 3KM este generată de acțiunea lui Jason, în special de teama copiilor umiliți de a le mărturisi

profesorilor situația cu care se confruntă. Profesoara are rolul de a le modifica această mentalitate, în discuția cu aceștia abordându-se trei noțiuni: un secret, etica și reputația. Concluzia acestei dezbateri este că: este etic să divulgi un

Capitolul XIII – Omul de ianuarie

Ultimul capitol al romanului poartă aceeași denumire cu primul, sugerându-se ciclicitatea acestuia. Protagonistul privește retrospectiv asupra experiențelor de care a fost marcat, acesta ajungând, în final, să le depășească. Despărțirea de Black Swan Green, locul în care a acumulat

secret care le-ar fi benefic oamenilor, chiar dacă ar afecta reputația celui despre care e vorba. Sărutul cu Holly Deblin reprezintă depășirea iubirii irealizabile pentru Dawn Madden, ce are rol în evoluția personajului.

atâtea experiențe apare în viziunea lui Jason ca o moarte simbolică, idee redată de natura posacă, dar și de gustul dropsurilor: „azi parc-au gust de acid și sticlă”. Contemplarea cadrului exterior reprezintă un pretext pentru sondarea în viscerele personalității sale, acesta analizând schimbările cu care se confruntă, cel mai tulburat fiind de divorțul părinților săi. Imaginea lebedei simbolizează speranța,

aceasta fiind considerată un mit de către localnicii satului. Pe de altă parte, aceasta poate surprinde evoluția protagonistului.

Cutia de tablă Oxo adăpostește în ea amintirea lunilor trecute, aceasta cuprinzând obiecte cu referință la experiențele anterioare ale personajului: „obiectele-s mai bune ca fotografiile, fiindcă obiectele în sine au fost cândva parte din ce-au fost”. Decizia de a se despărți de cutia sa de valori este motivată de amprenta pe care ea o are asupra fostei sale locuințe, loc care i-a alimentat tezaurul spiritual. Aceasta însuflețește casa în care a locuit odată. Pe de altă parte, cutia de tablă ar putea reprezenta ancora care îl oprea pe Jason din

ascensiunea sa, abandonarea acesteia simbolizând abandonarea ancorării în trecut. Focul, ca simbol, reprezintă un mod de purificare, arderea poeziilor ilustrând o detoxifiere spirituală a protagonistului, acesta eliberându-se de „Viermele Nevricos”, un parazit al personalității acestuia.

Focul reliefează totodată renașterea, fiind asociat cu mitul păsării Phoenix care renaște din cenușă. Așa și Jason reușește să se reinventeze prin intermediul cenușii, al

poeziilor ce îi exprimă tumultul sufletului ce constituiau imperfecțiunile sale: „Mi-a spus că focul i-a transformat poemele în capodopere.”. Astfel, arderea poeziilor poate fi văzută ca o jertfă adusă sufletului.

BIANCA MUREȘAN

Coordonator și initiator:

Prof.Dr. MARIA ȚICALĂ

Colectivul de redacție:

Alexandra Buciu

Bianca Mureșan

Dora Módi-Ösz

Xonia Purcăraș

Dorina Faur

Tehnoredactor:

ANDREEA BODA